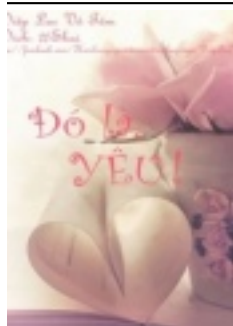

Đó Là, Yêu!

Contents

Đó Là, Yêu!	1
1. Chương 1: Khoảng Khắc Đáng Nhớ Nhất Của Đời Người	1
2. Chương 2: Sự Xuất Hiện Của “phiên Nhân”	3
3. Chương 3: Về Chuyện Cãi Nhau Nhỏ	7

Đó Là, Yêu!

Giới thiệu

Đây không phải là một câu chuyện tình yêu, mà là một bài dạy cho bạn để tìm thấy tình yêu “bí mật”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-la-yeu>

1. Chương 1: Khoảng Khắc Đáng Nhớ Nhất Của Đời Người

Trong bộ não ngôn tình của tôi, tỏ tình, cầu hôn và kết hôn là những khoảnh khắc đáng ghi nhớ nhất trong đời người con gái, vốn dĩ lãng mạng đến khi đầu bạc răng long, hồi tưởng lại vẫn có thể cảm động nước mắt đầm đìa.

Action 1: Tỏ tình

13/6/2003, tôi nhớ rất rõ bởi vì hôm đó là sinh nhật tôi.

Bệnh SARS đã kéo dài được hai tháng và ngày tốt nghiệp sắp đến, dường như làm cho cả vườn trường chìm đắm trong bầu không khí biệt ly. Tôi bị chèn ép đến cực hạn, chỉ cần xúc động một chút thôi là lại hẹn Phạm Nhân đi bar uống rượu, khi ngà ngà say thì những tình tiết tiểu thuyết trong tôi lại được dịp phát tác.

Tôi nói với Phạm Nhân: “Trong năm này, em luôn nghĩ đến anh...giờ sắp phải chia ly rồi, em muốn nghe anh nói rõ ràng với em một câu: anh không thích em, chưa từng thích... như vậy em có thể chết tâm, có thể hoàn toàn quên anh, bắt đầu một cuộc sống mới của em...”

Sau một lát trầm mặc, Phạm Nhân nói: “Nếu anh nói... thích thì sao?”

” Hả..”

“Anh thích em, rất lâu rồi.”

“Anh, tại sao cậu không sớm nói cho em biết?”

” Anh cho rằng những việc anh làm đã đủ rõ ràng rồi.”

Tôi đau đầu, rượu uống đủ rồi, đầu óc có chút hỗn loạn. Tôi không thể hiểu nổi, hẳn thích một người thì tại sao chỉ làm mà không nói.

Mười năm sau, khi tôi đã hiểu rõ hẳn đến tận xương tủy, tôi mới hiểu có một loại tình yêu gọi là hành động. Anh chưa từng nói yêu em, nhưng bất luận việc gì, chỉ cần em nói ra thì anh sẽ làm được.

Action 2: Cầu hôn

Vào một kỳ nghỉ hè, vào một buổi sớm hoàn toàn không nhớ rõ ngày tháng, tôi đang ôm chăn mơ một giấc mộng đẹp, mẹ lại bắt đầu lải nhải bên tai tôi: ” Con đã 26 rồi, khi nào mới kết hôn, con xem XX bằng tuổi con, đã có con lớn tướng rồi, còn cả XX, bé hơn con 3 tuổi, hai ngày nữa là lấy chồng, con có thể dễ tâm với chính bản thân không?”

Tôi cảm thấy mẹ nói vô cùng chuẩn, thò tay lấy điện thoại ở đầu giường gọi cho Phạm Nhân.

Nghe giọng còn ngái ngủ của Phạm Nhân, tôi đoán anh vừa bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cho nên lời ít ý nhiều: “Có chuyện gì?”

Tôi cũng vẫn còn buồn ngủ, cho nên chạy thẳng vào vấn đề: ” Anh tính khi nào thì lấy em?”

” ...chưa nghĩ qua.”

“Giờ nghĩ đi!”

“ ....”

Rất lâu không có động tĩnh, tôi nghĩ rằng anh đã lại ngủ rồi, đang định ngắt điện thoại ngủ tiếp thì anh đột ngột lên tiếng, giọng vô cùng thanh tỉnh: “Đợi sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh.”

“Được.”

Ngắt điện thoại, tôi nói với mẹ là sau khi tôi tốt nghiệp nghiên cứu sinh sẽ kết hôn. Mẹ lập tức gọi điện cho tất cả người quen để thông báo, tôi chui vào chăn tiếp tục ngủ.

Hoa tươi, nến, cơm tây, nhẫn trong truyền thuyết, còn có quỳ xuống đầu ra?

Quả nhiên chỉ có trong tiểu thuyết ngôn tình.

Action 3: Kết hôn

Tổ tình là tôi, cầu hôn là tôi, khi tôi nghĩ rằng kết hôn cũng nhất định là do tôi nói ra thì một việc bất ngờ xảy ra, bất ngờ đến nỗi tôi không kịp đánh răng rửa mặt.

Hoàn toàn không nhớ rõ ngày tháng, sáng vừa tỉnh dậy, tôi ngáp dài ngáp ngắn vào phòng vệ sinh.

Phạm Nhân vừa chọc thông cái đường ống dẫn nước, vừa khinh bỉ cái việc tóc của tôi rụng quá nhiều, cảnh cáo tôi từ nay trở đi không được viết đến thâu đêm suốt sáng, trước 12h phải đi ngủ, vì hẳn mà chăm sóc thân thể, hầu hạ hẳn đến già, đến cả lúc chết.

Nhằm hóa giải cục diện căng thẳng, tôi diễn một tình tiết trong ngôn tình, đau đốn chỉ vào hẳn: ” Anh chán ghét em rồi đúng không? Anh không muốn em rồi đúng không?”

Phạm Nhân vĩnh viễn không có được sự dịu dàng của những nam chính trong tiểu thuyết, lạnh lùng liếc tôi một cái: “Đi lấy thùng rác đến đây.”

Tôi tiếp tục cố gắng: ” Anh đây là không muốn em rồi, không muốn lấy em rồi! Anh không muốn thì phải nói sớm với em, phía sau còn một hàng dài đang đợi em kia kìa, trong đó có mấy người em vô cùng hợp ý, em đang buồn không có cơ hội xem xét thực tế...”

Phạm Nhân trực tiếp ngắt lời tôi: “Đi thay quần áo, chúng ta đi văn phòng nước ngoài của trường”

” Đi làm gì?”

” Lấy hộ khẩu, đi Cục dân chính lĩnh giấy chứng nhận...”

“Hả ...” Vừa rồi tôi nói đến đâu rồi nhỉ?

“Nghe nói hôm nay là ngày tốt, thuận lợi lấy vợ gả chồng, không thuận để làm việc khác.” Anh nói.

“Thật sao? Không cần thay quần áo đâu, chúng ta đi.”

****

Vừa đến văn phòng nước ngoài, thì lại vướng vào một ông chú cảnh sát nhiệt tình: ” Định đi làm gì?”

Tôi hớn hỏ nói: “Rút hộ khẩu.”

” Hai người đã đăng kí chưa?”

“Không phải, chúng cháu muốn đi làm giấy chứng nhận kết hôn. ”

2. Chương 2: Sự Xuất Hiện Của “phiên Nhân”

Chapter 2: Sự xuất hiện của ” Phiên Nhân”

Có người hỏi tôi:

“Sao cậu lại gọi hắn là Phiên Nhân? Có phải có nội hàm gì không?”

Tôi kiên định lắc đầu: ” Không có nội hàm gì cả, là ý nghĩa bề mặt đó.”

“Rốt cuộc hắn phiên chỗ nào, sao tớ không nhìn ra?”

“Đó là bởi vì, hắn chỉ làm phiên mỗi tớ...”

“Ví dụ?”

Những ví dụ như vậy nhiều vô cùng, tôi có thể viết ra một cuốn sách 50 nghìn chữ cũng được, chắc chắn có thể viết ra, nhưng mà giấy có hạn, tôi chỉ có thể nói ra mấy chuyện không làm mất hình tượng của hắn lắm thôi.

Action 1

Châm ngôn sống của Phiên Nhân là: ‘Chuyện có thể nhờ người khác, tuyệt đối không làm khổ bản thân. ’

Yêu đương với hắn 12 năm, kết hôn 8 năm, phương châm sống của hắn luôn luôn ứng trên người tôi.

Có một ngày, tôi đang đánh máy đến độ linh cảm bùng phát, nam nữ chính đang trùng phùng sau một thời gian dài xa cách.

Đột nhiên Phiên Nhân hét lên:

“Bà xã, nhanh đến giúp anh, mau giúp anh lấy cái điều khiển ti vi đến đây!”

“Ồ, em đến đây!”

Tôi theo tiếng gọi chạy vào phòng ngủ, vừa vào đến nơi liền thấy hắn đang dựa người ở đầu giường, còn điều khiển đang nằm ở cuối giường.

Tôi gơ tay nhéo hắn: “Anh đổi tư thế là có thể lấy được, lại còn gọi em đến giúp, anh có thể lười hơn được không?”

Hắn cười hì hì gỡ tay tôi ra: “Anh lười, nhưng mà không phải anh lười lấy điều khiển, mà là anh muốn nhìn em một cái nhưng anh ngại xuống giường tìm em!”

“Anh ...”

Con người này thật quá phiền!

Action 2

Có một ngày, tôi và Phiền Nhân xem một chương trình truyền hình “hẹn hò” đang rất hot, một người đàn ông đáng người ưa nhìn, lại không được ai chọn, MC cảm thấy rất tiếc, tôi cũng vậy.

Tôi nói ra ý kiến của mình: “Em thấy con gái đối với đàn ông không cần quá kén chọn, đẹp trai hay không đẹp trai, điều kiện kinh tế có tốt hay không, có tiền đồ hay không, tất cả đều không quan trọng, quan trọng nhất là đối tốt với mình!”

Phiền Nhân lạnh lùng liếc tôi một cái: “Nói thật đi!”

Tôi nhất thời không phản ứng lại được:

“Hả? những cái em nói đều là lời thật lòng mà!”

Phiền Nhân ném cho tôi một ánh mắt cảnh cáo, tôi lập tức phản ứng lại, vội vàng sửa lại: “Con người em cái gì cũng tốt, chỉ là lúc chọn bạn trai rất là kén chọn, nhất định phải đẹp trai, có tiền, còn phải có năng lực phi phàm, có tài năng hơn người. Nếu không, ngay cả nhìn em cũng không nhìn một cái...”

Phiền Nhân lập tức cười lên: “Ừ, anh thích nghe em nói những lời thật lòng.”

Tôi: “....”

Con người này, có thể phiền hơn được không?

Action 3

Từ khi có Tiểu Phiền Nhân, tôi bận đến nỗi ngay cả thời gian lên weibo đổi status cũng không có, một đến nỗi cả người rã rời.

Tôi nhịn không được oán than với Phiền Nhân: “Anh có thể tự mình đi chăm sóc tiểu tình nhân kiếp trước của anh không? Đừng có đem tất cả tội nợ kiếp trước của anh cho mình em gánh vác.”

Phiền Nhân biện minh: “Không phải anh không muốn chịu trách nhiệm, anh với nó thực sự không hợp, nó IQ thấp không nói, làm việc hoàn toàn không hợp logic, anh với nó thực sự không có chung ngôn ngữ...”

Tôi tiện tay thả con gấu winny của Tiểu Phiền Nhân xuống đập vào đầu hắn: “Nó mới một tuổi, anh không thể tha cho nó một chút được sao! Đi hát cho con nghe một bài hát thiếu nhi, dỗ con ngủ!”

Phiền Nhân thấy tôi lại cầm chiếc xe ô tô đồ chơi quá cỡ của tiểu Phiền Nhân thì lập tức ôm con chạy vào phòng ngủ.

Sau đó, tôi nghe thấy giọng hát từ phòng ngủ vọng ra: “Mùa xuân ở đâu, mùa xuân ở đâu, mùa xuân ở trên những ngọn núi xanh... Mẹ của con ở đâu? Mẹ con ở đâu? Mẹ ở giường của ba...”

Tôi: “....”

Tiểu Phiền Nhân là con ruột của anh đó, anh có phải không vậy?

Action 4:

Ngày kia, theo Kẻ Đáng Ghét ra ngoài dự buổi tiệc xã giao đến nửa đêm, chúng tôi đánh xe về nhà.

Vừa lên xe, bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, tôi hỏi hắn: “Chúng ta đi về nhà anh hay về nhà em?”

Kẻ Đáng Ghét im lặng một lúc, ông anh lái xe dưới ánh mắt nghi ngờ trả lời tôi: “Về nhà em, mẹ của anh bây giờ trở lại rồi.”

Anh trai lái xe nhìn khinh bỉ lập tức chuyển hướng xe chạy về hướng nhà tôi, dùng ánh mắt ta đây “tiểu tam” Lăng Trì xử tử.

Ồi! Hắn luôn luôn phối hợp với tôi như vậy đó!

Action 5:

Bởi vì làm việc cùng một đơn vị, nên tôi và Phiên Nhân không hẹn mà gặp thường xuyên chạm mặt nhau ở hành lang ký túc xá.

Có một ngày, tôi đang muốn đi đến phòng thí nghiệm, trên đường đi gặp phải Phiên Nhân, chân hắn bước nhanh hơn về phía tôi, thuận thực bắt chuyện: “Mỹ nữ, tối nay có rãnh không?”

Tôi không quay đầu lại, tiếp tục bước về phía trước: ” Không rãnh, hôm nay chồng tôi không đi công tác.”
“Vậy khi nào chồng em mới đi công tác?”

Thấy hắn không có ý định bỏ giọng điệu trêu đùa, tôi quyết định trả lời lại một chút. Tôi dừng bước, chớp mắt với hắn, cười ngọt ngào, như có như không sờ soạng hông của hắn: “Đừng nóng lòng mà... chờ hắn đi công tác rồi, em nhất định nói cho anh biết, nha!”

Chắc chắn hành động của tôi rất tốt, Phiên Nhân im lặng cả nửa ngày, nói: ”Tại sao anh lại có chút hoảng sợ như vậy nhỉ? Xem ra, sau này anh không thể có bất cứ sai sót nào rồi!

Chuyện kể rằng, rõ ràng là hắn đang dẫn trước tôi mà!

Action 6:

Mấy ngày sau, tôi lại gặp Phiên Nhân tại góc rẽ hành lang, lần này tôi chủ động đuổi theo, dùng vai huých vào người hắn một cái: “Ngày hôm nay chồng em đi công tác rồi!”

“...” Phiên Nhân quay đầu lại liếc tôi một cái, không nói gì.

Tôi vẫn cười ngọt ngào: “Tối nay tới nhà em nha? Em mới mua một cái áo ngủ, màu tím yêu thích của anh đó...”

Phiên Nhân lập tức lên tiếng cắt ngang lời tôi: “Em không phát hiện phía sau em có người à?”

Tôi: “Ấy...Em có việc phải đi trước rồi!”

Action 7:

Phiên Nhân thường hay nói với tôi, cuộc đời này mơ ước lớn nhất của hắn là được nuôi tình nhân nhỏ.

Đáng tiếc, nhà của chúng tôi giáo dục quá nghiêm khắc, đừng nói hồng nhan tri kỷ, có là hồng nhan tri kỷ đi chăng nữa, cũng bị tôi bóp chết không thương tiếc.

Thế là, gặp gỡ vào ngày lễ cùng với tình nhân cái gì cơ chứ, chẳng hạn như ngày 14 tháng 2, ngày 21 tháng 5, mùng 7 tháng 7, vân vân, tôi luôn nhận được thông báo chuyển khoản chi trả từ Phiên Nhân, chuyển khoản một số tiền bình thường mà mọi ngày vẫn cho phép.

Thuận tiện kèm theo một câu dặn dò: “Tình nhân nhỏ, mẹ của anh quản lý rất chặt chẽ, ngày hôm nay không thể đi chơi cùng với em rồi, một mình em tùy thích mua chút gì đó, coi như là quà tặng của anh cho em , mãi mãi là người yêu của em!”

Tôi: “...”

Tôi bỗng nhiên xúc động có ý nghĩ muốn bóp chết hắn!

Còn có một lần, hắn đang đi công tác ở bên ngoài, bỗng nhiên chuyển cho tôi một số tiền, tôi lật đật dỡ lịch ra xem, cũng không phải ngày gì đặc biệt.

Tôi gọi điện thoại cho hắn: “Sao lại chuyển tiền cho em?”

Phiên Nhân nói với tôi bằng giọng hết sức buồn bã: “Ừm! Ngày mai anh không về được, nghĩ tới việc ngày mai em đi shopping, rồi quẹt thẻ, nên đừng gọi điện cho anh, kéo mẹ anh phát hiện,...phải giải thích với bà ấy!”

Hắn đây là, ý nghĩ muốn nuôi tình nhân nhỏ khiến hắn phát điên rồi sao?

Action 8:

Về việc chúng tôi nghiêm khắc chuyện dạy kèm tại nhà, Phiên Nhân đã từng nỗ lực đấu tranh, nhưng đều bị tôi phát hiện, có năng lực, có thể trấn áp rồi.

Ví dụ:

Phiên Nhân lời lẽ chính nghĩa nói: “Cô nàng A là bạn học của anh.”

Tôi nói: “Ngày trước chúng ta cũng là bạn học.”

Phiên Nhân: “...”

Ví dụ:

Phiên Nhân lời lẽ chính nghĩa nói: “Anh và cô B chỉ là bạn bè bình thường mà thôi.”

Tôi nói: “Trước kia chúng ta cũng là bạn bè bình thường.”

Phiên Nhân: “...”

Ví dụ:

Phiên Nhân lời lẽ chính nghĩa nói: “Cô nàng C là tiểu sư muội của anh.”

Tôi nói: “Em học tiến sĩ so với anh chỉ muộn học nửa năm, cũng là tiểu sư muội của anh.”

Phiên Nhân: “...”

Ví dụ:

Phiên Nhân lời lẽ chính nghĩa nói: “Quan hệ giữa anh với cô D chỉ là đồng nghiệp bình thường.”

Tôi nói: “Chúng ta cũng là quan hệ đồng nghiệp.”

“...” Phiên Nhân cuối cùng phản ứng lại, “Chúng ta đã kết hôn rồi.”

“Cũng đúng nha. Vậy chúng ta ly hôn đi, anh nhìn xem em có thể chỉ trong vài phút đồng hồ đã vạch trần nắm rõ anh trong lòng bàn tay.”

Phiên Nhân tưởng thật suy nghĩ một phen: “Quên đi, ly hôn rồi hai ngày sau lại phục hôn, người ta không biết lại tưởng chúng ta mua hai căn hộ đấy, mất mặt!”

Đến tận sau này, Phiên Nhân không xã giao với bất kỳ bạn học nữ nào, không xã giao với bất kỳ bạn nữ nào, không thân mật với đồng nghiệp nữ nào, mọi người đều nói hần lạnh nhạt với con gái.

Chỉ có tôi biết rằng, trên đời này không có đàn ông đích thực nào lại lạnh nhạt với người con gái đẹp, chỉ có đàn ông sợ vợ!

Action 9:

Nhớ rõ thời gian viết truyện “Ngủ cùng sói”, vì để tăng điểm kích dẫn, làm đủ trò tình cảm, đến mức tôi không ngừng vò đầu.

Lật xem mọi loại tài liệu, các thể loại YY đoạn cao trào, không có kết quả, tôi đành phải mặt dày xin Phiên Nhân giúp đỡ.

Mỗi lần sau đó, Phiên Nhân thà bị tôi làm phiền, cũng tuyệt đối không để tôi tìm người khác giúp đỡ.

Hơn nữa, còn bảo đảm dạy không biết mệt, mãi đến khi tôi tìm được cảm hứng mới thôi.

Về sau tôi bắt đầu viết truyện “Mãi mãi là bao xa”, Giáo sư Dương được gọi là một người nho nhã nhé, được xem là một người lãnh đạm đấy!

Cuối cùng, Phiên Nhân đợi đến mức sốt ruột, không thể chờ hơn được nữa, chạy tới nhìn một chút, và trịnh trọng đề nghị tôi rằng: “Lần sau em đừng viết thể loại đề tài thanh xuân nữa, vẫn là đề tài hắc đạo tốt hơn.”

Tôi hỏi: "Sao vậy hả? Em thấy mọi người rất thích mà."

Phiền Nhân giải thích: "Mẫu chốt là anh đợi lâu như vậy rồi, cũng không có lúc dùng binh!"

Tôi che mặt: "Đáng ghét, anh sang bên kia chơi một mình đi, đừng làm phiền em viết văn!"

Action 10:

Đổi điện thoại mới, tôi lười sao chép danh bạ mới, thẳng tay ném di động cho Phiền Nhân: "Copy danh bạ vào lại điện thoại giúp em đi chứ."

"Không phải em nên tự mình làm sao?"

"Em đây là đang cho anh cơ hội, để cho anh chứng minh mình không phải là người vô dụng đó!"

"...cảm ơn!"

Phiền Nhân giằng co trong chốc lát, rồi ném điện thoại trả lại cho tôi.

Tôi cầm di động tới trước máy tính, màn hình hiện lên một đoạn tin nhắn mới, đến từ: Bé Ngoan.

Tôi nghĩ cả nửa ngày, cũng không nhớ ra người này xuất hiện từ đâu, lập tức chạm mở tin nhắn ra xem thì thấy:

Bé Ngoan: ' Vẫn là xưng hô thế này mới có thể thể hiện tính cách của anh. '

Con người này đúng là phiền nhất, chưa thấy ai tự mình biết rõ mình như vậy!

Vi Vi nghe tôi nói xong, hoàn toàn không tìm được lời bình nào, chỉ khô khốc nói một câu: "Hai người thực sự là trời sinh một đôi!"

Tôi nhấp một ngụm cà phê đầy đau khổ, nói với cô ấy rằng: "Trên đời này không có người nào với người nào là trời sinh một cặp cả, trong hôn nhân toàn bộ là chịu đựng và khoan dung, kiên nhẫn cùng với tâm thường, cho và trả, còn có lặng lẽ hiểu nhau, đều là do hai người chung sống với nhau lâu dài mà ra..."

Hôn nhân vô tình mài bằng những góc cạnh đau khổ đau khổ của đối phương, các bạn đã là một cặp trời sinh rồi đó!

3. Chương 3: Về Chuyện Cãi Nhau Nhỏ

Cuộc sống vốn chẳng thuận buồm xuôi gió, giống như tình yêu không thể nói mãi lời ngon tiếng ngọt được.

Phiền Nhân đúng là Xử Nữ. Những người thuộc chòm sao Xử Nữ yêu cầu tính hoàn mỹ rất cao, rất dễ khiến người ta bị áp lực, không chừa một ai, không phải tôi trách móc đâu.

Còn tôi, chòm sao Song Tử, nhân vật điển hình cho góc ngách chẳng biết gì, vô tâm vô mật, mơ mơ màng màng, dùng lời của Phiền Nhân nói thì ưu điểm lớn nhất của tôi là chịu đựng tốt, khuyết điểm lớn nhất chính là kiên nhẫn chịu đựng.

Tưởng tượng là có thể thấy, chúng tôi sống cùng nhau hai năm không có giây phút nào yên ổn, tình cảnh lúc nào cũng hỗn loạn.

Lâu ngày, lúc Phiền Nhân phát hiện ra bản thân không thể thay đổi được kết quả, đành phải thay đổi thái độ....

Action 1

Mười hai giờ năm phút đêm Phiền Nhân qua cửa vào nhà, tôi nhanh chóng đóng đoạn tình tiết quan trọng trong cuốn tiểu thuyết đang viết, giả bộ đang trạng thái nửa mê nửa tỉnh trách móc hằn: "Anh xem bây giờ mấy giờ rồi, sao giờ này mới về? Em không bỏ qua cho anh đâu, không phải nói trước mười hai giờ phải về sao?"

Phiền Nhân: "Vốn dĩ về sớm rồi nhưng anh tài xế taxi đi nhầm đường! Anh sai rồi! Anh cam đoan lần sau sẽ về đúng giờ đúng khuôn phép!"

Tôi: “Nghe thì đúng là không phải lỗi của anh ... đi tắm rồi đi ngủ đi.”

Action 2:

Bốn ngày sau, mười hai giờ hơn mười phút Phiên Nhân mở cửa vào nhà, tôi giận: “Anh mỗi ngày ngoài trừ đi công tác, hoặc là ra ngoài chén chú chén anh, đến đêm hôm khuya khoắt mới về, anh xem em là cái gì hả? Nhân viên phục vụ khách sạn sao?”

Phiên Nhân lập tức phản bác: “Mỗi ngày? Em dùng từ rất không chính xác rồi, ngày hôm qua anh tan làm về nhà liền, hôm trước mười giờ anh đã về, hôm kia mười hai giờ đã về tới cửa.”

“À...”

Có vẻ như tôi là người có lỗi, trách lầm hán rồi.

Về phần hôm trước tôi thực sự không nghĩ ra, việc đó đúng là vượt ra ngoài phạm trù trí nhớ của tôi.

Action 3:

Một tháng sau, chúng tôi bởi vì một chút chuyện nhỏ mà làm ầm ĩ lên.

Tôi tức giận, liền thu dọn đồ đạc muốn bỏ đi.

Phiên Nhân nhanh tay nhanh mắt ngăn tôi lại: “Em đi đâu?”

“Em không muốn nhìn thấy anh, em đi!”

Hán lập tức đứng chặn ở cửa, nói chết cũng không mở cửa.

Tôi thẳng tay ném quần áo của hán đi: “Vậy anh đi đi, đừng để em nhìn thấy anh.”

“Anh đâu có ngốc như vậy đâu!”

Nác, hán là đang chửi tôi ngốc nhỉ?

Tôi đứng phắt lên, hán chỉ chỉ tay lên đồng treo trên tường, “Đã tám giờ rồi, em không muốn đi cập nhật tiểu thuyết sao, đọc giả sốt ruột rồi, đừng vì ân oán cá nhân mà làm lỡ việc, không phải phong cách của em.”

“Anh...” Nói cũng có chút lý lẽ, “Được! Anh cứ chờ đi, chờ em cập nhật chương mới xong sẽ quay lại tính sổ với anh!”

Chờ tôi cập nhật tiểu thuyết xong, phần chấn kết thúc lời dặn dò liền quên mất lúc này mình đã ầm ĩ tới đâu rồi!

Action 4:

Còn có một lần, vì sự việc gì đó tôi không nhớ rõ nhưng tôi rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

“Lần này em tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh, nhất định không tha!” Tôi nói chắc chắn.

Hán nói: “Anh mời em ăn thịt nướng.”

Tôi rống to hơn: “Đừng tưởng rằng cho em ăn một trận thịt nướng là có thể giải quyết vấn đề!”

“Hai bữa, hai bữa thịt nướng vấn đề giữa chúng ta chẳng lẽ không giải quyết được sao?”

Cơn giận của tôi vẫn không giảm bớt: “Chuyện này thì không giải quyết được!”

Hán lập tức hiểu được vấn đề này thực sự nghiêm trọng, cười mỉm ngồi xuống bên cạnh tôi, tay không an phận ôm chầm tôi: “Tự anh phải giải quyết thôi.”

“Anh... Thời gian cãi nhau anh có thể đứng đắn một lúc không?”

“Hai lần!”

“Anh có thể không... Uhm...”

Chỗ này lược bớt một vụn chữ.

N phút đồng hồ sau.

Tôi hoàn toàn quên mất tại sao mình lại tức giận, chỉ cảm thấy cần phải ăn một trận để tăng cường sức khỏe: “Đi, đi ăn thịt nướng.”

Action 5:

Nhớ khoảng thời gian viết truyện “Động phòng hoa chúc cách vách”, bị say đắm theo sư huynh nào đó, mỗi ngày tôi đều đắm chìm trong tiểu thuyết không thể thoát ra được, phải nhốt Phiền Nhân ngoài cửa phòng sách, không cho phép hắn tới gần, để tránh ảnh hưởng tới tôi thao thao bất tuyệt chìm đắm trong tình cảm của sư huynh nào đó.

Phiền Nhân cuối cùng không nhịn được nữa, bùng nổ. Quá trình cãi nhau thế nào tôi đã sớm quên sạch sẽ, tóm lại kết quả là: hắn năm lần bảy lượt nhận sai, năm lần bảy lượt cam đoan từ nay về sau không nổi giận với tôi nữa, tôi không thèm để ý tới hắn, tự nhốt mình trong phòng sách, không chịu đi ra ngoài.

Mãi đến ba giờ sáng, hắn vẫn cố chấp gõ cửa như vậy.

Tôi quát lên với hắn: “Anh có thôi không hả? Anh không giống một đại trượng phu được sao? Cứ làm gì vậy chứ?”

Hắn nói: “Không thể, bởi vì ngày trước em đã nói, lúc tức giận em không ngủ được, anh sợ em mất ngủ...”

Mắt tôi bỗng nhiên ươn ướt

Tôi mở cửa: “Đi, em đi ngủ đây, mệt chết rồi!”

Action 6:

Phiền Nhân ra ngoài xã giao đặc biệt nhiều, ngày nghỉ lễ cũng không ở nhà, mấy chuyện này tôi đều nhịn, có thể ban ngày cùng mỹ nữ ăn cơm, lại còn là mỹ nữ theo hắn từ trung học đến lớn, ngang nhiên ăn cơm cùng nhau, ngang nhiên uống rượu say, điểm mấu chốt là ngang nhiên dấu điểm tôi!

Nếu mỹ nữ kia không gọi điện cho hắn hỏi hắn có về nhà an toàn không, tôi còn tưởng rằng hắn lại đi ra ngoài xã giao với khách hàng, còn ngây ngốc pha trà giải rượu cho hắn nữa chứ!

Tôi tức giận nắm lấy vạt áo của hắn mà chất vấn: “Anh với cô nàng kia rốt cuộc có quan hệ gì?”

Phiền Nhân chỉ tay lên trời thề: “Chỉ là quan hệ bạn học cũ, cô ấy đến thành phố S, gọi điện thoại cho anh, về tình về lý, anh không phải nên mời cô ấy ăn bữa cơm sao?”

“Chỉ là ăn cơm? Vậy sao anh không nói cho em biết?”

“Anh cũng vì sợ em quá nhạy cảm. Nếu em không để ý, ngày mai cô ấy muốn gặp em, cùng biết về nhau.”

Tôi kìm nén bức bối, hừ lạnh: “Em để ý, em rất để ý!”

“Được rồi được rồi, đã không để bụng rồi!”

“Từ nay về sau không cho anh tiếp tục ăn cơm một mình cùng với cô ấy nữa.”

“Được! Anh bảo đảm!” Nhìn tôi thấy vẫn không bỏ được, Phiền Nhân nịnh nọt ôm lấy tôi, “Anh với cô ấy thật sự không có gì hết, em nhầm nghĩ lại mà xem, nếu quả thật anh với cô ấy có gì đó, anh chắc chắn sẽ chuốc say cô ấy, anh có thể uống nhiều rượu như vậy sao?”

Lời của hắn nghe cũng không phải không có lý, theo logic bình thường, nếu một người đàn ông có ý đồ bắt chính, hắn nhất định sẽ chuốc say người nữ, mà không phải bị người nữ chuốc say.

Nhưng mà bạn học nữ kia, bạn đã chuốc say chồng của tôi, rốt cuộc xu hướng của mấy người là sao?

“Vợ ơi, hôm nay anh uống nhiều quá, đầu óc không tỉnh táo, chúng mình đi ngủ trước, đợi ngày mai đầu óc của anh tỉnh táo chúng ta lại tiếp tục bàn luận về chuyện này.”

“À, được rồi.” Đêm hôm khuya khoắt như vậy rồi, quả thật nên đi ngủ, không thích hợp làm gì cả.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, tôi đang vui vẻ đánh răng, Phiên Nhân cười mỉm đứng ở cửa phòng vệ sinh, nói với tôi: “Thật ra, tối hôm qua anh có ý định chuốc say cô ấy, đáng tiếc là tử lượng của cô ấy quá tốt, anh không uống qua cô ấy...”

Tôi: “...”

Chỉ trách tôi bình thường tính tình quá tốt, phải không?

Action 7:

Có một lần, Phiên Nhân đã chạm đến ranh giới chịu đựng của tôi, tôi nộ khí công tâm, quyết định cần phải vứt bỏ hắn.

Phiên Nhân nói: “Em muốn vứt bỏ anh, được thôi, nhưng mà em có thể nói cho anh biết, trong đám người em quen, ai thích hợp với em hơn anh, anh A sao?”

Tôi nghĩ đến gương mặt của anh chàng A: “Không thể, bộ dạng quá xấu!”

Phiên Nhân: “Anh chàng B sao?”

Tôi lắc đầu: “Quá hẹp hòi, em ghét nhất là nam nhân đại trượng phu mà lòng dạ hẹp hòi.”

Phiên Nhân: “Anh C thì sao?”

Tôi thử suy nghĩ một chút, sờn gai ốc rơi đầy đất: “Hắn quá buồn chán, ở cùng một chỗ với hắn nhất định sẽ chết vì buồn chán.”

Lặp lại như thế, bàn luận đến anh chàng Z, nhớ tới bộ dạng dãn dãn của anh chàng Z, tôi ngồi cạnh Phiên Nhân nản lòng: “Quên đi, em đành chịu đựng anh vậy.”

Phiên Nhân tán thành cách sâu sắc, cười hì hì nói: “Đúng. chịu đựng đi!”

“Nhưng em vẫn muốn đem anh đi chỉnh sửa một lượt từ đầu đến chân!”

”Được, miễn là hàng không giảm sút, muốn sửa bao nhiêu lần cũng được!”

Action 8:

Tôi hay oán trách Phiên Nhân: “Nhất định là em rất dễ bị dụ, nên anh mới không kiêng dè gì mà chọc em tức giận.”

Phiên Nhân dùng ánh mắt xem xét kỹ lưỡng nhìn tôi: “Thôi đi! Anh đâu có dụ dỗ em, chẳng phải dụ đến miệng đắng lưỡi khô. Anh so với người hay nổi giận như em, thời điểm anh tức giận, em chỉ cần dụ dỗ sơ qua một chút, anh nhất định ngay lập tức hết giận.”

Ban đầu tôi không tin, sau này hai lần tìm cơ hội thực hiện, phát hiện hắn đúng là rất dễ dụ.

Có một buổi tối, Phiên Nhân đi xuống lầu lấy đồ vật này nọ, tôi suy nghĩ nhất thời, đem chìa khóa nhốt tôi với hắn ở trong nhà, khiến cho tôi với hắn mặc quần áo ngủ bị nhốt ở bên ngoài.

Phiên Nhân giận dữ, ghét bỏ tôi từ đầu đến chân, cuối cùng hỏi vặn lại tôi một câu: “Em nói xem, cả người em có điểm nào tốt không?”

Tôi vô tội nháy mắt vài cái: “Có nha! Mắt tìm chồng của em cực kỳ tốt nha.”

Phiên Nhân cố nhịn không bật cười: “Nói cũng đúng... Được rồi, em đi tìm một chỗ ngồi nghỉ một lát đi, anh đi tìm nhà anh Mã lấy chìa khóa dự phòng.”

Tôi đi làm ở văn phòng bên cạnh niềm vui nho nhỏ, một mặt nghĩ Phiên Nhân quả thực không gạt tôi, hắn là người rất dễ dụ.

Action 9:

Tôi từng được cử đi du học ở Nhật Bản, Phiên Nhân ở lại.

Mấy ngày trở về nước thăm người thân, Phiên Nhân nhàn nhã mà xem tivi, tôi vui vẻ ở bên cạnh hắn lên mạng trò chuyện QQ.

Một lưu học sinh Nhật Bản nhắ tin hỏi tôi: ‘ Tâm Tâm, lúc nào thì bạn quay lại? ’

Tôi trả lời: ‘ Cuối tuần này mình về, bạn có đồ gì muốn mình mua hộ không?’

Hắn quay sang: “Em quay về là được.”

Tôi: ...

Tôi xin thề, quan hệ giữa chúng tôi rất trong sáng.

Phiền Nhân rõ ràng là xem tivi rất nhập tâm, bỗng nhiên nhảy dựng lên, việc ấy sôi sục mãnh liệt cơn giận dữ, nghiêm túc chính là muốn tôi đem vứt bỏ tiết tấu nhịp điệu.

Tôi sợ hãi, vội vàng giải thích, cũng có thể hắn không tin tôi, không phải nói tôi với nam sinh kia làm chuyện mập mờ, nếu không người ta sao lại nói: Em quay về là được

Tôi ngậm đắng nuốt cay, cuối cùng chỉ có thể kéo tay áo của hắn, vẽ mặt chân thành lắc lắc: “Anh biết rõ người ta mà, người ta trong lòng chỉ có mình anh thôi...không tin anh cứ nghĩ xem, anh đẹp trai như vậy, hài hước như vậy, thông minh như vậy, chu đáo như vậy, đáng yêu như vậy, có tiền đồ như vậy, quan trọng là anh tốt với em như vậy, người ta làm sao có thể lại động lòng với nam nhân khác được chứ, không phù hợp với logic nha!”

Sau mười giây đồng hồ trầm mặc, Phiền Nhân gật gật đầu: “Nói rất có lý.”

Tôi: “...”

Người này từ trước tới nay sẽ luôn nhận biết câu bốn chữ “tự mình biết mình”!

Tôi vừa nói lỏng tâm trạng, liền nghe Phiền Nhân nói: “Tạm thời tin tưởng em, chờ có cơ hội anh nhất định sẽ đi ‘khảo sát thực địa’ một phen, để buộc tội em.”

Tôi choáng! Lúc trước là ai nói quá bận, không thể đi Nhật Bản cùng tôi chứ?

***

Bây giờ, thời gian đã mài bằng những góc cạnh của nhau, mà công việc cơ hồ như chiếm dụng toàn bộ quỹ thời gian của chúng tôi, chúng tôi không còn tâm sức để cãi vã nữa, cho dù có một khoảng thời gian không vui gì, chỉ cần ngấm lại những mưa gió đã cùng nhau trải qua trong thời gian lâu dài, trong lòng đối phương vẫn còn tin tưởng lẫn nhau, cả hai dốc hết sức lực cho một tương lai chung, những chuyện vụn vặt khác không còn quan trọng nữa.

Trong cuộc sống vốn sẽ không có bạch mã hoàng tử, vốn sẽ không quay đầu vì công chúa Bạch Tuyết.

Vì hắn say rượu mà nhẹ nhàng đắp chăn cho hắn, mỉm cười.

Không ngại phiền toái mà nhặt trên gối những sợi tóc rụng bừa bộn, không nói gì.

Đây mới là cuộc sống.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-la-yeu>